

คํานําสง
ที่ รง ๐๔๑๑/๑๐๐๑

คํานําสง	เลขที่
	2412
วันที่	๑๖ มี.ค. ๒๕๕๐
	๑๕

กระทรวงแรงงาน
ถนนมิตรไมตรี ดินแดง
กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐

๓๐ มีนาคม ๒๕๕๐

เรื่อง ร่างกฎหมายตามแผนพัฒนากฎหมาย ประจำปี ๒๕๔๘

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. คำชี้แจงความจำเป็นในการตรากฎหมาย จำนวน ๑๔๐ ชุด
 ๒. ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ. จำนวน ๑๔๐ ชุด
 ๓. ตารางเจตนารมณ์ของร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ. จำนวน ๑๔๐ ชุด

๑. เรื่องเดิม

๑.๑ กระทรวงแรงงานมีหนังสือ ค่วนที่สุด ที่ รง๐๔๑๖/๕๓๐๓ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๔๘ ส่งร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ. พร้อมคำชี้แจงความจำเป็นในการตรา กฎหมายและเจตนารมณ์ ไปยังสำนักเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา เพื่อเสนอคณะกรรมการกฤษฎีกาให้ความเห็นชอบใน หลักการ

๑.๒ สำนักเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา มีหนังสือที่ นร ๐๕๐๓/๑๑๔๘๖ ลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๘ แจ้งว่า โดยที่คณะกรรมการกฤษฎีกาได้สิ้นสุดลงตามประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบ ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ ๓ ไม่อาจดำเนินเกี่ยวกับเรื่องนี้ต่อไปได้ จึงส่ง เรื่องคืน เพื่อให้กระทรวงแรงงานพิจารณาทบทวนอีกครั้งหนึ่ง

๒. เหตุผลความจำเป็นที่ต้องเสนอคณะกรรมการกฤษฎีกา

เนื่องจากปัจจุบันมีการขาดแคลนกำลังแรงงานทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ ในหลาย สาขาอาชีพ ไม่มีกรอบแนวทางที่ชัดเจนในการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบอาชีพหรือผู้ปฏิบัติงานและไม่มี องค์กรที่ทำหน้าที่ในการกำกับดูแลการประกอบอาชีพในหลายสาขาอาชีพเป็นผลทำให้การพัฒนาทรัพยากร บุคคลของประเทศในสาขาอาชีพต่างๆไม่สามารถตอบสนองความต้องการของภาคธุรกิจ อุตสาหกรรมและ การบริการได้อย่างถูกต้องเหมาะสมส่งผลกระทบต่อศักยภาพในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศ สร้างปัญหาในการบริโภคให้แก่ประชาชน ผู้บริโภค และยังส่งผลกระทบต่อสภาพการจ้างงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในด้านการจ่ายค่าจ้างค่าตอบแทนในภาคเอกชน ประกอบกับได้มีนโยบายในการส่งเสริมบทบาทขององค์กร

/ภาคเอกชน...

ภาคเอกชนและภาคประชาชน ให้มีบทบาทควบคู่กับ องค์กรภาครัฐในการพัฒนาศักยภาพของประชา สังคมและชุมชนท้องถิ่น เพื่อก่อให้เกิดการรวมกลุ่มที่มีความเข้มแข็ง สามารถพิทักษ์ปกป้องสิทธิและ ผลประโยชน์ของตนและสังคมไทย โดยเน้นบทบาทภาคเอกชนเป็นกลไกรากฐาน ผนึกกำลังร่วมกับภาครัฐ ในการเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างภาคแรงงาน ภาคเอกชน และภาครัฐ ให้ครอบคลุมถึงการพัฒนาคูณภาพแรงงานระดับต่างๆ ตามความเหมาะสม เพื่อให้มีผลผลิตและรายได้ที่สูงขึ้น โดยการดูแลโอกาสในการเรียนรู้ การศึกษา ตลอดจนการฝึกอาชีพ ซึ่งต้องอาศัยความร่วมมือเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพอย่างต่อเนื่อง โดยใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดจนการบริหารจัดการในการสร้างความเข้มแข็งให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทุกประเภท รวมทั้งการท่องเที่ยว โดยการพัฒนาคนให้พร้อมก้าวสู่โลกของการแข่งขันและรองรับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วตามกระแสโลกาภิวัตน์ กระทรวงแรงงานจึงเสนอร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ. เพื่อให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาให้ความเห็นชอบในหลักการของร่างพระราชบัญญัตินี้

๓. สาระสำคัญของร่างกฎหมาย

๓.๑ จัดให้มีการบันทึกประสบการณ์ โดยให้ยื่นเอกสารหรือสิ่งอื่นใดเพื่อเป็นหลักฐานในการแสดงถึงประสบการณ์ของบุคคลนั้น (ร่างมาตรา ๑๒)

๓.๒ ให้มีการจำแนกและกำหนดระดับความสามารถของผู้ประกอบอาชีพและประเมินช่วงอัตราค่าจ้างที่เหมาะสมกับระดับความสามารถ เพื่อประโยชน์ในการใช้เป็นแนวทางเบื้องต้นในการบริหารค่าจ้างค่าตอบแทนตามความสามารถ ซึ่งอาจแต่งตั้งหรือจ้างองค์กรอาชีพหรือหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน ทำการศึกษารายละเอียดตามวรรคหนึ่งได้ (ร่างมาตรา ๑๕)

๓.๓ ให้มีระบบการรับรองความสามารถในแต่ละสาขาอาชีพ โดยศูนย์ประเมินความสามารถในกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน (ร่างมาตรา ๑๖) หรือองค์กรอาชีพ หรือหน่วยงานของรัฐ ตามประเภทที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ที่ประสงค์จะเป็นศูนย์ประเมินความสามารถ (ร่างมาตรา ๑๗)

๓.๔ จัดให้มีกองทุนส่งเสริมการประกอบอาชีพ มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นทุนหมุนเวียน สำหรับใช้จ่ายเกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบอาชีพ และปฏิบัติการอื่นตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๒๕)

๓.๕ ให้สิทธิประโยชน์ทางด้านภาษีแก่สถานประกอบกิจการที่จ้างงานผู้ผ่านการรับรองความสามารถและจ่ายค่าจ้างในช่วงอัตราค่าจ้างที่กำหนด เพื่อแก้ปัญหาสภาพการจ้างงาน (มาตรา ๒๘)

๓.๖ สถานประกอบกิจการที่จ้างงานผู้ได้รับหนังสือรับรองความสามารถ ตามจำนวนที่คณะกรรมการประกาศกำหนด มีสิทธิยื่นคำขอต่อนายทะเบียนเพื่อขอรับการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายที่แสดงให้เห็นว่าเป็นสถานประกอบกิจการที่มีการใช้ผู้ปฏิบัติงานที่ผ่านการรับรองความสามารถ อาจแสดงเครื่องหมายไว้บนบรรจุภัณฑ์ หรือในลักษณะของป้ายประกาศ เพื่อให้บุคคลทั่วไปได้เห็นว่าเป็นสถานประกอบกิจการที่มีการใช้ผู้ปฏิบัติงานที่ผ่านการรับรองความสามารถ (ร่างมาตรา ๓๐)

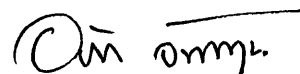
๓.๗ การประกอบอาชีพในสาขาอาชีพหรือตำแหน่งงานใดที่อาจเป็นอันตรายต่อสาธารณะ หรือต้องใช้ผู้มีความรู้ความชำนาญเฉพาะซึ่งต้องดำเนินการ โดยผู้ได้รับหนังสือรับรองความสามารถในระดับใด ให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศกำหนดได้ตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการและความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี (ร่างมาตรา ๓๒)

๔. ข้อเสนอ

กระทรวงแรงงานพิจารณาแล้วเห็นว่า หากร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ. มีผลใช้บังคับจะทำให้สามารถส่งเสริมสนับสนุนและกำกับดูแลผู้ประกอบการหรือผู้ปฏิบัติงาน ให้มีความสามารถในการประกอบอาชีพได้อย่างมีคุณภาพ มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และการ กำหนดให้การประกอบอาชีพในบางสาขาอาชีพ หรือตำแหน่งงานต้องดำเนินการโดยผู้ผ่านการรับรอง ความสามารถ จะทำให้เกิดความปลอดภัยทั้งต่อผู้ประกอบการ ผู้ประกอบอาชีพ ประชาชนผู้บริโภค และ สาธารณะเห็นควรนำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติในหลักการและส่งให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา พิจารณาต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดนำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาตามข้อ ๔

ขอแสดงความนับถือ

(นายอภัย จันทนจุลกะ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน

กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน

โทรศัพท์ ๐ ๒๒๔๕ ๓๕๗๕, ๐ ๒๒๔๘ ๓๘๖๓

โทรสาร ๐ ๒๒๔๘ ๓๘๖๓

คำชี้แจงความจำเป็นในการตรากฎหมาย

๑. ชื่อร่างพระราชบัญญัติ

ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ.

๒. ส่วนราชการหรือหน่วยงานผู้เสนอ

กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กระทรวงแรงงาน

๓. ความเป็นมา

สภาพสังคมไทยในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปสู่สังคมเศรษฐกิจมากขึ้น มีการนำเครื่องมือ เครื่องจักร และเทคโนโลยีที่ทันสมัยต่างๆ เข้ามาใช้ในการดำเนินธุรกิจ ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจ ในภาคอุตสาหกรรมการผลิต ภาคบริการ ภาคพาณิชย์กรรม หรือภาคเกษตรกรรม ทำให้เกิดผลกระทบต่อผู้ประกอบการ ผู้ปฏิบัติงาน ประชาชนผู้บริโภคและสาธารณะในด้านต่างๆ ได้แก่

๑. การเกิดอุบัติเหตุที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่สถานประกอบการ ไม่ว่าจะเป็นอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจากสภาวะไฟไหม้ ระเบิด หรือความมั่นคงแข็งแรงของสิ่งก่อสร้าง

๒. การเกิดอุบัติเหตุในขณะที่ทำงานของผู้ปฏิบัติงานอันเนื่องมาจากการขาดความพร้อมในการปฏิบัติงาน ไม่ว่าจะเป็นในด้านของพื้นฐานความรู้ความสามารถหรือการปรับตัวให้ทันต่อความเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี ไม่ว่าจะเป็นงานในอุตสาหกรรมยานยนต์ ก่อสร้าง ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ อาหาร ปิโตรเคมี สิ่งทอ คอมพิวเตอร์และซอฟต์แวร์ ฯลฯ

๓. การเกิดความบกพร่องต่อการใช้ผลิตภัณฑ์หรือบริการของประชาชนผู้บริโภค อันเนื่องมาจากความผิดพลาดบกพร่องของการปฏิบัติงานในการผลิตหรือการบริการ ซึ่งเกิดจากการใช้ผู้ปฏิบัติงานที่ขาดคุณสมบัติที่เหมาะสมต่อการปฏิบัติงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานที่มีผลกระทบที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของประชาชนผู้บริโภคและสาธารณะ เช่น งานที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงแข็งแรงของสิ่งก่อสร้าง งานที่เกี่ยวข้องกับไฟฟ้า งานที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการซ่อมแซมปรับปรุง งานที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้าโดยเฉพาะอย่างยิ่งสินค้าที่มีราคาแพง งานที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมเครื่องจักร ฯลฯ

๔. ผลกระทบต่าง ๆ ที่มีต่อสาธารณะ ไม่ว่าจะเป็นผลจากการเกิดอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในสถานประกอบการที่มีต่อเจ้าของสถานประกอบการและชุมชนรอบข้างและสิ่งแวดล้อม ผลจากการเกิดอุบัติเหตุในขณะที่ทำงานของผู้ปฏิบัติงานที่มีต่อตนเอง ครอบครัวและสังคม หรือจากความบกพร่องของผลิตภัณฑ์หรือบริการที่มีต่อประชาชนหรือสังคม

๕. ผลกระทบต่อกระบวนการพัฒนาการปฏิบัติงานของกำลังแรงงานให้เป็นที่ยอมรับของภาคธุรกิจอุตสาหกรรมและประชาชนผู้บริโภค เพื่อการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศและการจูงใจกลุ่มผู้ลงทุนรายใหม่

/๖.ผลกระทบ...

๖. ผลกระทบต่อกระบวนการพัฒนาผู้ประกอบการอาชีพในสาขาอาชีพต่างๆ ให้เป็นที่ยอมรับของประชาชนผู้บริโภค ทั้งในด้านของความเชื่อมั่นและความปลอดภัย

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงสมควรมีกฎหมายให้การส่งเสริมและกำกับดูแลการประกอบอาชีพให้มีเกียรติภูมิและศักดิ์ศรี คู่ครองผู้ปฏิบัติงาน ผู้ประกอบกิจการ ประชาชนผู้บริโภค และสาธารณะ ให้มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน สร้างโอกาสในการประกอบอาชีพหรือการทำงาน สร้างความมั่นใจในสินค้าหรือบริการให้แก่ผู้บริโภค ส่งเสริมให้ผู้ประกอบอาชีพในสาขาอาชีพต่างๆ รวมตัวกันเพื่อมีส่วนร่วมช่วยรัฐในการพัฒนาประเทศให้เกิดผลดียิ่งขึ้น ตลอดจนส่งเสริมคุณภาพการประกอบอาชีพให้มีมาตรฐานในระดับนานาชาติ เพื่อให้มีความพร้อมในการแข่งขันทางเศรษฐกิจกับนานาชาติอารยประเทศได้

๔. วัตถุประสงค์และเป้าหมายของภารกิจ

๔.๑ วัตถุประสงค์และเป้าหมายของภารกิจ

เพื่อส่งเสริมให้ผู้ประกอบอาชีพหรือผู้ทำงานในสาขาอาชีพต่างๆ มีความมุ่งมั่นในการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดเวลาสร้างโอกาสในการมีงานทำหรือการเปลี่ยนงานใหม่ที่ดียิ่งกว่าเดิม พัฒนาระบบการจ่ายค่าจ้างตามระบบความสามารถ ตลอดจนส่งเสริมให้ผู้มีความสามารถในสาขาอาชีพต่างๆ มีโอกาสในการลงทุนประกอบอาชีพอิสระ อันเป็นหนทางหนึ่งในการแก้ไขปัญหาการมีงานทำ

๔.๒ ความจำเป็นที่ต้องทำภารกิจ

เนื่องจากปัจจุบันมีการขาดแคลนกำลังแรงงานทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ ในหลายสาขาอาชีพ ไม่มีกรอบแนวทางที่ชัดเจนในการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบอาชีพหรือผู้ปฏิบัติงาน และไม่มีองค์กรที่ทำหน้าที่ในการกำกับดูแลการประกอบอาชีพในหลายสาขาอาชีพ เป็นผลทำให้การพัฒนาทรัพยากรบุคคลของประเทศในสาขาอาชีพต่างๆ ไม่สามารถตอบสนองความต้องการของภาคธุรกิจ อุตสาหกรรมและการบริการได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ส่งผลกระทบต่อศักยภาพในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศ สร้างปัญหาในการบริโภคให้แก่ประชาชนผู้บริโภคและยังส่งผลต่อสภาพการจ้างงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการจ่ายค่าจ้างค่าตอบแทนในภาคเอกชน ประกอบกับได้มีนโยบายในการส่งเสริมบทบาทขององค์กรภาคเอกชนและภาคประชาชน ให้มีบทบาทควบคู่กับองค์กรภาครัฐในการพัฒนาศักยภาพของประชาสังคมและชุมชนท้องถิ่น เพื่อก่อให้เกิดการรวมกลุ่มที่มีความเข้มแข็ง สามารถพิทักษ์ปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ของตนและสังคมไทย โดยเน้นบทบาทภาคเอกชนเป็นกลไกรากฐาน ผนึกกำลังร่วมกับภาครัฐในการเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างภาคแรงงาน ภาคเอกชนและภาครัฐ ให้ครอบคลุมถึงการพัฒนาคุณภาพแรงงานระดับต่างๆ

ตามความเหมาะสม เพื่อให้มีผลผลิตและรายได้ที่สูงขึ้น โดยการดูแลโอกาสในการเรียนรู้ การศึกษา ตลอดจนการฝึกอาชีพ ซึ่งต้องอาศัยความร่วมมือเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพอย่างต่อเนื่องโดยใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดจนการบริหารจัดการในการสร้างความเข้มแข็งให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทุกประเภท รวมทั้งการท่องเที่ยว โดยการพัฒนาคมน้ำให้พร้อมก้าวสู่โลกของการแข่งขันและรองรับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วตามกระแสโลกาภิวัตน์ จึงมีความเป็นที่จะต้อง ทำภารกิจนี้

๔.๓ ปัญหาหรือข้อบกพร่องที่ต้องแก้ไข

๔.๓.๑ การขาดหน่วยงานกลางที่ทำหน้าที่ในการบันทึกประสิทธิภาพของกำลังแรงงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคธุรกิจเอกชน

๔.๓.๒ การขาดแรงขับที่จะทำให้กำลังแรงงานมีความต้องการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง

๔.๓.๓ การขาดระบบรับรองความสามารถในการประกอบอาชีพ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาในการจ้างงานตามระดับความสามารถของแต่ละบุคคล

๔.๓.๔ การขาดการกำกับดูแลการประกอบอาชีพในสาขาที่อาจเป็นอันตรายต่อผู้ประกอบการ ผู้ปฏิบัติงาน ประชาชน ผู้บริโภคและสาธารณะ

๔.๓.๕ กำลังแรงงานที่มีความสามารถ ขาดโอกาสในการพัฒนาตนเองให้เป็นผู้ประกอบการอิสระเนื่องจากไม่มีทุนในการประกอบอาชีพ ตลอดจนการขาดโอกาสในการมีงานทำที่ดีขึ้นกว่าเดิม

๔.๔ มาตรการที่จะบรรลุดูวัตถุประสงค์ของภารกิจมีดังต่อไปนี้

๔.๔.๑ ให้มีระบบการบันทึกประสิทธิภาพ

๔.๔.๒ ให้มีการจำแนกและกำหนดระดับความสามารถของผู้ประกอบอาชีพและประเมินช่วงอัตราค่าจ้างที่เหมาะสมกับระดับความสามารถ

๔.๔.๓ ให้มีระบบการรับรองความสามารถในแต่ละสาขาอาชีพ

๔.๔.๔ ให้การประกอบอาชีพในบางสาขาอาชีพ ต้องดำเนินการโดยผู้ผ่านการรับรองความสามารถ

๔.๔.๕ ส่งเสริมให้มีการจ้างงานผู้ผ่านการรับรองความสามารถ

๔.๔.๖ เสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่องค์กรอาชีพ และส่งเสริมให้องค์กรอาชีพหรือหน่วยงานของรัฐเข้ามามีส่วนร่วมในการจำแนกและกำหนดระดับความสามารถ และเข้ามามีส่วนร่วมในการรับรองความสามารถ

๔.๔.๗ จัดให้มีกองทุนส่งเสริมการประกอบอาชีพ เพื่อเป็นแหล่งเงินทุนให้แก่ผู้ผ่านการรับรองความสามารถกู้ยืมไปใช้ในการลงทุนประกอบอาชีพ อุดหนุนการดำเนินงานขององค์กรอาชีพและใช้จ่ายในการดำเนินงานตามพระราชบัญญัตินี้

๔.๔.๘ ให้สิทธิประโยชน์ทางด้านภาษีแก่สถานประกอบกิจการที่จ้างงานผู้ผ่านการรับรองความสามารถและจ่ายค่าจ้างในช่วงอัตราค่าจ้างที่กำหนด เพื่อแก้ปัญหาสภาพการจ้างงาน

๔.๔.๙ ให้สิทธิประโยชน์ในการใช้เครื่องหมายที่แสดงว่าเป็นสถานประกอบกิจการที่มีการใช้ผู้ผ่านการรับรองความสามารถ เพื่อประโยชน์ในการแข่งขันทางธุรกิจ

๔.๕ ทางเลือกที่จะสามารถบรรลุวัตถุประสงค์เดียวกัน

ปัจจุบันยังไม่พบว่ามีทางเลือกอื่น

๔.๖ เหตุผลที่ทำให้เชื่อว่ามาตรการนี้จะสามารถแก้ไขปัญหาหรือข้อบกพร่องนั้นได้

เมื่อมีระบบบันทึกประสบการณ์ของกำลังแรงงาน และระบบการรับรองความสามารถ จะทำให้กำลังแรงงานมีเครื่องมือที่จะใช้ในการสร้างโอกาสในการมีงานทำที่ดีขึ้น ทำให้สถานประกอบกิจการสามารถสรรหาคัดเลือกพนักงานที่มีความเหมาะสมกับตำแหน่งงานได้ง่ายขึ้น ทำให้หน่วยงานที่มีหน้าที่ในการผลิตกำลังแรงงานมีกรอบแนวทางที่ชัดเจนในการผลิตกำลังแรงงานให้ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงานได้ดียิ่งขึ้น สามารถพัฒนารูปแบบการจ้างงานตามระดับความสามารถของแต่ละบุคคล มีระบบในการกำกับดูแลการประกอบอาชีพในสาขาที่อาจเป็นอันตรายต่อผู้ประกอบกิจการ ผู้ปฏิบัติงาน ประชาชนผู้บริโภคและสาธารณะ กำลังแรงงานที่มีความสามารถมีโอกาสในการพัฒนาตนเองให้เป็นผู้ประกอบอาชีพอิสระและมีโอกาสในการมีงานทำที่ดีขึ้นกว่าเดิม อันจะทำให้ศักยภาพในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศเพิ่มสูงขึ้นในภาพรวม

๕. ใครเป็นผู้ทำภารกิจ

ในการดำเนินภารกิจดังกล่าว กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กระทรวงแรงงาน จะทำหน้าที่เป็นหน่วยงานหลักในการดำเนินภารกิจ ภายใต้การกำหนดกรอบแนวทางของคณะกรรมการส่งเสริมการประกอบอาชีพ และการเข้ามามีส่วนร่วมขององค์กรอาชีพ หน่วยของรัฐ และสถานประกอบกิจการอย่างใกล้ชิด

๖. ความจำเป็นในการตรากฎหมาย

๖.๑ ความจำเป็นในการตรากฎหมาย

เพื่อให้มีกรอบแนวทางที่ชัดเจนในการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบอาชีพ หรือ ผู้ปฏิบัติงาน รวมถึงองค์กรที่ทำหน้าที่ในการกำกับดูแลการประกอบอาชีพในหลายสาขาอาชีพที่ไม่มีการกำกับดูแล อันจะทำให้การพัฒนากำลังแรงงานของประเทศในสาขาอาชีพต่าง ๆ สามารถตอบสนองความต้องการของภาคธุรกิจ อุตสาหกรรม และการบริการ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม เพิ่มศักยภาพในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศ แก้ไขปัญหาในการบริโภคให้แก่ประชาชนผู้บริโภค ตลอดจนทำให้มีการพัฒนาสภาพการจ้างงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านของการจ่ายค่าจ้างค่าตอบแทนในภาคเอกชน การพัฒนาระบบการบันทึกประสิทธิภาพแรงงาน การพัฒนาระบบการรับรองความสามารถ และการบริหารอัตราค่าจ้างตามระดับความสามารถในภาคเอกชน

ทั้งนี้ เพื่อให้สถานประกอบกิจการ สามารถสรรหา คัดเลือกบุคคลเข้าทำงานที่มีความสามารถตรงตามตำแหน่งงาน มีการจ่ายค่าจ้างค่าตอบแทนแก่แรงงานตามระดับความสามารถ มีการปรับเลื่อนตำแหน่งงานและค่าจ้างค่าตอบแทน ก็จะทำให้เกิดปัญหาด้านแรงงานน้อยลง และเพิ่มขีดความสามารถด้านกำลังแรงงานของประเทศในอนาคต

๖.๒ การใช้บังคับของกฎหมาย

กฎหมายมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพ จึงสมควรที่จะกำหนดให้เป็นกฎหมายในระดับชาติที่จะต้องใช้ส่งเสริมในทุกท้องที่ในทั่วราชอาณาจักร เนื่องจากความต้องการแรงงานในแต่ละสาขาอาชีพ มีความแตกต่างกันและมีอยู่ทุกท้องที่ของประเทศ จึงเป็นหน้าที่ของรัฐ ภายใต้วรร่วมมือจากทั้งภาคเอกชน องค์กรอาชีพ และสถานประกอบกิจการที่จะต้องดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายนี้

๖.๓ สภาพบังคับของกฎหมาย

กฎหมายนี้จะเข้าไปในลักษณะของการส่งเสริมให้สถานประกอบกิจการ ผู้ประกอบอาชีพหรือผู้ทำงานในสาขาอาชีพต่างๆ และองค์กรอาชีพ เข้ามาดำเนินการภายใต้หลักการและแนวทางของกฎหมาย

ในบางมาตรากฎหมายมีมาตรการในการกำกับดูแลการประกอบอาชีพเพื่อให้เกิดความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของผู้ประกอบกิจการ ผู้ประกอบอาชีพหรือผู้ทำงานในสาขาอาชีพต่างๆ ประชาชนผู้บริโภคและสาธารณะ ส่วนมาตรการบังคับในทางปกครองนั้น กำหนดเพื่อให้สถานประกอบกิจการหรือผู้ที่เกี่ยวข้องดำเนินการตามคำสั่งทางปกครองของรัฐอย่างเคร่งครัด เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชนผู้บริโภคและสาธารณะ

๗. ความซ้ำซ้อนของกฎหมาย

ยังไม่พบว่ามีกฎหมายฉบับใดมีความซ้ำซ้อน เนื่องจากพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ เป็นกฎหมายในลักษณะของการส่งเสริมจึงเอื้อประโยชน์แก่กฎหมายทุกฉบับที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกัน

๘. ภาระต่อบุคคลและความคุ้มค่า

การดำเนินการต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ เป็นการมุ่งส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพของบุคคล เพื่อเสริมสร้างโอกาสในเรื่องต่างๆ และเพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นให้แก่ผู้บริโภคและผู้ลงทุน ถึงแม้จะมีการกำหนดให้มีกระบวนการและค่าธรรมเนียมหรือค่าบริการไว้บ้าง แต่ผู้ใช้บริการก็สามารถเลือกใช้บริการต่าง ๆ ได้ตามอรรถาศัยตามศักยภาพของตนเอง

ทั้งนี้ การประกอบอาชีพหรือทำงานในสาขาอาชีพ ที่เป็นอันตรายในชีวิตและทรัพย์สินของผู้ประกอบกิจการ ผู้ประกอบอาชีพ ประชาชนผู้บริโภคและสาธารณะ ต้องดำเนินการโดยผู้ผ่านการรับรองความสามารถในสาขาอาชีพนั้น และสถานประกอบกิจการที่จ้างงานผู้ผ่านการรับรองความสามารถ ในกรณีนี้ อาจต้องจ่ายค่าจ้างให้อยู่ในช่วงค่าจ้างตามระดับความสามารถของสาขาอาชีพตามที่กฎหมายที่เกี่ยวข้องประกาศกำหนด

อย่างไรก็ดี หากพิจารณาถึงประโยชน์ของผู้ประกอบกิจการ ผู้ประกอบอาชีพประชาชน ผู้บริโภคและสาธารณะซึ่งจะได้รับจากการปฏิบัติตามกฎหมายนี้ จะเห็นได้ว่าเป็นการสร้างความมั่นใจในสินค้าและบริการ ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และส่งเสริมคุณภาพการประกอบอาชีพให้มีมาตรฐานในระดับนานาชาติ และยังสร้างโอกาสให้กำลังแรงงานมีการพัฒนาตนเองไปเป็นผู้ประกอบอาชีพอิสระ หรือมีโอกาสในการมีงานทำที่ดีขึ้นกว่าเดิมอีกด้วย

๙. ความพร้อมของรัฐ

กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน มีหน่วยงานที่ตั้งอยู่ในส่วนกลางและภูมิภาค ซึ่งปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับการพัฒนาฝีมือแรงงานและมีเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ และประสบการณ์พร้อมสำหรับการดำเนินการตามกฎหมายนี้ ภายใต้อำนาจร่วมมือกับภาคเอกชนในแต่ละท้องถิ่นซึ่งมีกรอบความร่วมมืออยู่แล้ว จึงมีความพร้อมที่จะพัฒนากำลังแรงงาน ให้มีศักยภาพที่สูงขึ้นตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายนี้ ทั้งนี้ ภายใต้อำนาจระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของกระทรวงแรงงานที่มีอยู่ในปัจจุบัน การดำเนินการต่าง ๆ ดังกล่าว สามารถขยายผลไปได้ทั่วประเทศทันที

๑๐. วิธีการทำงาน การตรวจสอบ และการประเมินผลสัมฤทธิ์

๑๐.๑ วิธีการทำงาน

กฎหมายกำหนดให้มีคณะกรรมการเพื่อกำหนดนโยบาย และแนวทางการดำเนินงานตามกฎหมาย รวมทั้งแต่งตั้งคณะกรรมการต่างๆ เพื่อจำแนกและกำหนดระดับความสามารถ กำหนดช่วงอัตราค่าจ้างให้เหมาะสมกับระดับความสามารถ โดยในส่วนของเจ้าหน้าที่กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน ซึ่งมีความเชี่ยวชาญในเรื่องของการจำแนกและกำหนดระดับความสามารถในแต่ละสาขาอาชีพ จะทำหน้าที่ในการประสานงานและร่วมมือกับภาคเอกชน องค์กรอาชีพ ในการกำหนดระดับความสามารถในแต่ละสาขาอาชีพ เพื่อพัฒนาคุณภาพของกำลังแรงงานในระดับต่างๆ อันจะทำให้มีผลผลิตและรายได้สูงขึ้นตามระดับความสามารถ ตลอดจนส่งเสริมให้กำลังแรงงานทุกกลุ่มมีงานทำ มีหลักประกันความมั่นคง ปลอดภัยในการทำงานและมีสวัสดิการอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม

๑๐.๒ การตรวจสอบ

มีรูปแบบวิธีการทำงานในลักษณะของคณะกรรมการ คณะอนุกรรมการ ซึ่งประกอบด้วยผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายทำหน้าที่ในการกำหนดกรอบนโยบาย หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขต่างๆ ตลอดจนการใช้อำนาจตามกฎหมาย

๑๑. อำนาจในการตราอนุบัญญัติ

ร่างพระราชบัญญัตินี้ ได้กำหนดอำนาจการตราอนุบัญญัติเฉพาะที่เกี่ยวกับหลักเกณฑ์ และวิธีการที่เป็นสาระสำคัญเท่านั้น เช่น กฎกระทรวงกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ. ระเบียบกระทรวงแรงงานว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ ในการแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้แทนองค์กรอาชีพ ผู้แทนฝ่ายนายจ้าง และผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง เป็นกรรมการส่งเสริมการประกอบอาชีพ ประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการประกอบอาชีพ เรื่องหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไขและอัตราค่าตอบแทนหรืออัตราค่าจ้าง องค์กรอาชีพหรือหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เพื่อทำหน้าที่จำแนก และกำหนดระดับความสามารถของผู้ประกอบอาชีพประเมินช่วงอัตราค่าจ้างที่เหมาะสมกับระดับความสามารถ เป็นต้น

๑๒. การรับฟังความคิดเห็น

ได้มีการรับฟังความคิดเห็นของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากร่างพระราชบัญญัตินี้แล้ว โดยวิธีการดังนี้

๑. ลงโฆษณาเหตุผลและความจำเป็นในการยกร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ. ในหนังสือพิมพ์พิมพ์ไทย ฉบับประจำวันที ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๘ โดยให้ผู้สนใจแสดงความคิดเห็นผ่านทาง website ของกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน (www.dsd.go.th)

๒. จัดส่งแบบสอบถามให้หน่วยงานของกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน (สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานภาคและศูนย์พัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัด) สอบถามความคิดเห็นจากสถานประกอบการ ผู้ประกอบอาชีพ ผู้ทำงาน องค์กร หรือหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้อง

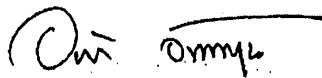
๓. นำร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ. ที่ผ่านการพิจารณาจากคณะอนุกรรมการพิจารณาร่างกฎหมายของกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน ลงใน website ของกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน (www.dsd.go.th) เมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ พร้อมให้มีการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว

๔. จัดให้มีการประชุมเพื่อรับฟังความคิดเห็นของประชาชนและผู้ที่เกี่ยวข้องขึ้น เมื่อวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๘ ณ โรงแรมเจ้าพระยาปาร์ค กรุงเทพมหานคร

๕. จัดให้มีการประชุมสัมมนา เรื่องค่าจ้างขั้นต่ำกับร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ. เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ณ ห้องประชุมจอมพล ป.พิบูลสงคราม

สรุปความคิดเห็นที่ได้จากการประชุมสัมมนา ผู้เข้าร่วมการประชุมสัมมนาส่วนใหญ่เห็นด้วยในการจัดให้มีกฎหมายฉบับนี้ และเห็นด้วยกับหลักการที่กำหนดไว้ในกฎหมายฉบับนี้

อนึ่ง โดยที่คณะรัฐมนตรีได้สิ้นสุดลงตามประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี จึงได้มีหนังสือที่ นร ๐๕๐๓/๑๑๕๘๖ ลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๘ ส่งร่างกฎหมายฉบับนี้คืน เพื่อให้กระทรวงแรงงานพิจารณาทบทวนอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งกระทรวงแรงงานได้ดำเนินการพิจารณาแก้ไขปรับปรุงร่างกฎหมายฉบับนี้ให้สมบูรณ์และชัดเจนมากขึ้น โดยยึดหลักการเดิมของกฎหมาย และได้ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการพิจารณาร่างกฎหมายของกระทรวงแรงงาน ซึ่งมีการประชุมพิจารณาแก้ไขและตรวจสอบความถูกต้องอีกชั้นหนึ่งแล้ว

(นายอภิรักษ์ จันทนกุลกะ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ
พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการประกอบอาชีพ

เหตุผล

โดยที่เห็นสมควรให้มีการส่งเสริมสนับสนุนและกำกับดูแลการประกอบอาชีพให้มีเกียรติภูมิและศักดิ์ศรี ค้ำครองและพัฒนาผู้ประกอบการอาชีพและผู้ปฏิบัติงานให้มีความสามารถในการประกอบอาชีพได้อย่างมีคุณภาพมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน สร้างความมั่นใจให้แก่ผู้ลงทุนในเรื่องความพร้อมของกำลังแรงงานสร้างความมั่นใจในสินค้าหรือบริการให้แก่ผู้บริโภคตลอดจนส่งเสริมคุณภาพการประกอบอาชีพให้มีมาตรฐานในระดับนานาชาติ เพื่อเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันทางเศรษฐกิจกับนานาชาติโดยการจัดให้มีการบันทึกประสบการณ์ของบุคคล การรับรองความสามารถของบุคคล การกำหนดให้การประกอบอาชีพ ในบางสาขาอาชีพหรือตำแหน่งงานต้องดำเนินการโดยผู้ผ่านการรับรองความสามารถ การจัดตั้งกองทุนส่งเสริมการประกอบอาชีพและการส่งเสริมสนับสนุนให้บุคคลและสถานประกอบการมีความต้องการในการพัฒนาตนเองและบุคลากรในสถานประกอบการให้มีความสามารถในการประกอบอาชีพ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

- ร่าง -

พระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ

พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
.....
.....
โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการประกอบอาชีพ

.....
.....
มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ เรียกว่า “พระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เว้นแต่บทบัญญัติในหมวด ๑ ให้มีผลบังคับนับตั้งแต่วันที่ถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“สมุดประจำตัว” หมายความว่า เอกสารหรือสิ่งอื่นใดที่ใช้ในการบันทึกประสบการณ์ เพื่อเป็นหลักฐานในการแสดงถึงประสบการณ์ของบุคคล

“การประเมิน” หมายความว่า การพิจารณาและวัดค่าทักษะฝีมือ ความรู้ ความสามารถ ศักยภาพและประสบการณ์หรือความสำเร็จในการประกอบอาชีพในระดับต่าง ๆ ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

“ผู้ประเมิน” หมายความว่า ผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนให้ทำหน้าที่ในการประเมินผู้ขอรับรองความสามารถ

“การรับรองความสามารถ” หมายความว่า การรับรองความสามารถในการประกอบอาชีพของบุคคลที่ผ่านการประเมินในแต่ละระดับตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

“หนังสือรับรองความสามารถ” หมายความว่า หนังสือที่ใช้แสดงถึงความสามารถของบุคคลที่ผ่านการประเมินในการประกอบอาชีพในระดับต่าง ๆ

“องค์กรอาชีพ” หมายความว่า องค์กรอื่นใด ที่มีความเกี่ยวข้องและมีความชำนาญ ในการประกอบอาชีพเฉพาะด้าน และให้หมายความรวมถึงหน่วยงาน หรือองค์กรที่ทำหน้าที่ในการ ควบคุมกำกับดูแลการประกอบอาชีพของบุคคลตามที่ได้มีการกำหนดไว้ในกฎหมายอื่น

“กองทุน” หมายความว่า กองทุนส่งเสริมการประกอบอาชีพ

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการส่งเสริมการประกอบอาชีพ

“นายทะเบียน” หมายความว่า อธิบดีกรมพัฒนาฝีมือแรงงานหรือผู้ซึ่งอธิบดีกรมพัฒนา ฝีมือแรงงานมอบหมาย

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตาม พระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มี อำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่กับออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียม ไม่เกินอัตราท้าย พระราชบัญญัตินี้ และกำหนดกิจการอื่นเพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวง ระเบียบ และประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้ บังคับได้

หมวด ๑

คณะกรรมการส่งเสริมการประกอบอาชีพ

มาตรา ๕ ให้มีคณะกรรมการส่งเสริมการประกอบอาชีพ ประกอบด้วย ปลัดกระทรวง แรงงาน เป็นประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงการคลัง ผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการ ผู้แทนกระทรวง อุตสาหกรรม ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ ผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ผู้แทนกระทรวงการ ท่องเที่ยวและกีฬา ผู้แทนกระทรวงคมนาคม ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข ผู้แทนกระทรวงพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์ ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ผู้แทนสำนักงานประมาท ผู้แทนสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ผู้แทนสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการและกรรมการอื่นจำนวนแปดคน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิสองคน จากผู้แทน องค์กรอาชีพสี่คน จากผู้แทนฝ่ายนายจ้างหนึ่งคน และจากผู้แทนฝ่ายลูกจ้างอีกหนึ่งคน และให้อธิบดีกรม พัฒนาฝีมือแรงงานเป็นกรรมการและเลขานุการ

คณะกรรมการจะแต่งตั้งข้าราชการในกรมพัฒนาฝีมือแรงงานเป็นผู้ช่วยเลขานุการก็ได้

หลักเกณฑ์และวิธีการที่ให้ได้มาซึ่งกรรมการที่เป็นผู้แทนองค์กรอาชีพ ผู้แทนฝ่ายนายจ้าง ผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง และผู้ทรงคุณวุฒิ ให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๖ ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการส่งเสริม สนับสนุน และกำกับดูแลการประกอบอาชีพ

(๒) เสนอแนะและให้คำปรึกษาแก่รัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวง ระเบียบ หรือ ประกาศ ตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) ส่งเสริมสนับสนุนให้องค์กรอาชีพ เข้ามามีส่วนร่วมในการจำแนกและกำหนดระดับ ความสามารถในการประกอบอาชีพ หรือดำเนินการเพื่อรับรองความสามารถ

(๔) ประเมินช่วงอัตราค่าจ้างที่เหมาะสมกับความสามารถและส่งเสริมการบริหารค่าจ้าง ค่าตอบแทนตามความสามารถในการประกอบอาชีพ

(๕) ส่งเสริมสนับสนุน กำกับดูแล และพัฒนาความสามารถในอันที่จะก่อให้เกิดทักษะความ ชำนาญและคุณภาพในการประกอบอาชีพ

(๖) ส่งเสริมให้มีการประกอบอาชีพโดยบุคคลที่ได้รับการรับรองความสามารถ

(๗) ส่งเสริมสนับสนุนให้หน่วยงานหรือองค์กรที่ทำหน้าที่ในการควบคุมดูแล การประกอบอาชีพดำเนินการตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

(๘) แต่งตั้งคณะกรรมการ ที่ปรึกษา หรือองค์กรอาชีพ เพื่อดำเนินการให้เป็นไปตาม พระราชบัญญัตินี้

(๙) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นบัญญัติให้เป็นอำนาจ หน้าที่ของคณะกรรมการ หรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

มาตรา ๗ กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี

มาตรา ๘ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งอาจพ้นจาก ตำแหน่งก่อนครบวาระเมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) รัฐมนตรีให้ออกเพราะบกพร่อง ไม่สุจริตต่อหน้าที่ หรือมีความประพฤติเสื่อมเสีย

(๔) เป็นคนไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ

(๕) เป็นบุคคลล้มละลาย

(๖) ได้รับความจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิด ที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

เมื่อกรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระ รัฐมนตรีอาจแต่งตั้ง ผู้อื่นเป็นกรรมการแทนได้ และให้ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระ ที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งตนแทน

มาตรา ๕ การประชุมคณะกรรมการ ต้องมีกรรมการเข้าร่วมประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุม หรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการซึ่งมาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งมีเสียงหนึ่งในการลงคะแนนถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๐ กรรมการ อนุกรรมการ ที่ปรึกษาและผู้ประเมินที่ปฏิบัติหน้าที่ในศูนย์ประเมินความสามารถตามมาตรา ๑๖ ให้ได้รับเบี้ยประชุม ค่าพาหนะ ค่าเบี้ยเลี้ยง ค่าเช่าที่พักและค่าใช้จ่ายอย่างอื่นในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด โดยความเห็นชอบของกระทรวง การคลัง

มาตรา ๑๑ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้กรมพัฒนาฝีมือแรงงานทำหน้าที่เป็นหน่วยงานธุรการของคณะกรรมการ และมีหน้าที่ติดตามให้บุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องปฏิบัติตามให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ แล้วรายงานให้คณะกรรมการทราบ

หมวด ๒

การบันทึกประสบการณ์

มาตรา ๑๒ ผู้ใดประสงค์จะยื่นขอบันทึกประสบการณ์ให้ยื่นคำขอต่อนายทะเบียนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๑๓ ให้นายทะเบียนจัดทำสมุดประจำตัวของบุคคล เพื่อบันทึกประสบการณ์ให้แก่ผู้ยื่นคำขอตามมาตรา ๑๒ และจัดทำทะเบียนประวัติของผู้ยื่นคำขอ เก็บรักษาเอกสารและหลักฐานต่างๆ ไว้เพื่อการตรวจสอบ

ทะเบียนประวัติ สมุดประจำตัว และวิธีการบันทึกประสบการณ์ ให้เป็นไปตามแบบและวิธีการที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๑๔ ผู้มีสมุดประจำตัวอาจแสดงสมุดประจำตัวเพื่อใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพหรือการจ้างงาน และนำไปใช้ในการรับรองความสามารถตามที่กำหนดไว้ในหมวด ๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๓

การรับรองความสามารถในการประกอบอาชีพ

มาตรา ๑๕ ให้คณะกรรมการจำแนกและกำหนดระดับความสามารถของผู้ประกอบอาชีพและประเมินช่วงอัตราค่าจ้างที่เหมาะสมกับระดับความสามารถเพื่อประโยชน์ในการใช้เป็นแนวทางเบื้องต้นในการบริหารค่าจ้างค่าตอบแทนตามความสามารถ

คณะกรรมการอาจแต่งตั้งหรือจ้างองค์กรอาชีพหรือหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน ทำการศึกษารายละเอียดตามวรรคหนึ่งได้

หลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และอัตราค่าตอบแทนหรือค่าจ้างขององค์กรอาชีพหรือหน่วยงานตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๑๖ ให้มีศูนย์ประเมินความสามารถในกรมนพัฒนาฝีมือแรงงาน และให้ทำหน้าที่ ดังนี้

(๑) ส่งเสริม สนับสนุน และจัดให้มีการประเมิน การรับรองความสามารถ และการออกหนังสือรับรองความสามารถ

(๒) รวบรวมข้อมูล ศึกษา วิเคราะห์ วิจัย เกี่ยวกับรายละเอียดของอาชีพหรือตำแหน่งงาน ที่มีอยู่ในสถานประกอบกิจการ

(๓) ประสานงานกับส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ในการพัฒนากำลังแรงงานในสาขาอาชีพต่าง ๆ หรือมีหน้าที่ในการกำกับดูแลหรือควบคุมการประกอบอาชีพ เพื่อขอรับการสนับสนุนการดำเนินงานตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) ดำเนินการอื่นตามที่นายทะเบียนมอบหมาย

มาตรา ๑๗ องค์กรอาชีพ หรือหน่วยงานของรัฐ ตามประเภทที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ที่ประสงค์จะเป็นศูนย์ประเมินความสามารถให้ยื่นคำขอขึ้นทะเบียนต่อนายทะเบียน

ให้นายทะเบียนออกหนังสือรับรองการเป็นศูนย์ประเมินความสามารถแก่ผู้ยื่นคำขอขึ้นทะเบียนตามวรรคหนึ่ง ทั้งนี้ การขึ้นทะเบียน และการออกหนังสือรับรองให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๘ ศูนย์ประเมินความสามารถตามมาตรา ๑๗ ต้องชำระค่าธรรมเนียมและแสดงหนังสือรับรองการเป็นศูนย์ประเมินความสามารถไว้ในสถานที่ทำการ โดยเปิดเผยและพบเห็นได้ง่าย

มาตรา ๑๙ ให้ศูนย์ประเมินความสามารถที่เป็นหน่วยงานของรัฐเรียกเก็บค่าธรรมเนียมได้ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ให้ศูนย์ประเมินความสามารถที่เป็นองค์กรอาชีพ เรียกเก็บค่าบริการจากผู้ประเมินความสามารถได้ไม่เกินอัตราที่รัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๒๐ ศูนย์ประเมินความสามารถ มีหน้าที่ดำเนินการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และรายงานผลการดำเนินงานให้นายทะเบียนทราบตามหลักเกณฑ์และแบบที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๒๑ ผู้มีสมุดประจำตัวอาจยื่นคำขอรับรองความสามารถต่อศูนย์ประเมินความสามารถ ยื่นคำขอ อายุหนังสือรับรองความสามารถ และการต่ออายุหนังสือรับรองความสามารถให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๒๒ ให้ศูนย์ประเมินความสามารถ เก็บเอกสารหลักฐานของผู้ยื่นคำขอและผลการพิจารณาของผู้ประเมินไว้เพื่อการตรวจสอบของพนักงานเจ้าหน้าที่ โดยเก็บรักษาไว้ไม่น้อยกว่าสองปี

มาตรา ๒๓ การประเมินให้ดำเนินการโดยผู้ประเมินไม่น้อยกว่าสามคน หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการประเมิน คุณสมบัติของผู้ประเมินให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๒๔ ผู้มีคุณสมบัติตามมาตรา ๒๓ ที่ประสงค์จะเป็นผู้ประเมิน ให้ยื่นคำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประเมินต่อนายทะเบียนตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ให้นายทะเบียนออกบัตรประจำตัวผู้ประเมิน ให้แก่ผู้ขึ้นทะเบียนตามวรรคหนึ่งตามแบบที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

หมวด ๔

กองทุนส่งเสริมการประกอบอาชีพ

มาตรา ๒๕ ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุนหนึ่ง เรียกว่า “กองทุนส่งเสริมการประกอบอาชีพ” ในกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กระทรวงแรงงาน มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นทุนหมุนเวียนสำหรับใช้จ่ายเกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบอาชีพ และปฏิบัติการอื่นตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๖ กองทุนประกอบด้วย

(๑) เงินอุดหนุนที่รัฐบาลจัดสรรให้ เมื่อเริ่มแรกของการจัดตั้งกองทุน และสนับสนุนเป็นครั้งคราวตามความจำเป็น

(๒) เงินรายได้จากค่าธรรมเนียมที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

(๓) เงินค่าปรับที่ได้รับจากการลงโทษผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้บริจาคให้กองทุน ทั้งจากในประเทศและต่างประเทศ

(๕) ดอกผลหรือผลประโยชน์ที่เกิดจากกองทุน

(๖) เงินหรือทรัพย์สินที่ตกเป็นของกองทุนนอกจาก (๑) ถึง (๔) ที่กองทุนได้รับไม่ว่ากรณีใด ในระยะเริ่มแรกของกองทุนให้กรมพัฒนาฝีมือแรงงานจัดสรรงบประมาณและทรัพยากรการบริหารงานต่างๆ เพื่อใช้ในการดำเนินงานตามพระราชบัญญัตินี้

ในกรณีที่กองทุนมีเงินบัญชีมากกว่าห้าร้อยล้านบาทให้ใช้จ่ายเงินจากกองทุนดำเนินงานตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

เงินของกองทุนไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลังและกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

การรับเงิน การจ่ายเงิน การเก็บรักษาเงิน และการบริหารกองทุน ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดโดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง

ให้กรมพัฒนาฝีมือแรงงานเก็บรักษาเงินกองทุน และดำเนินการเบิกจ่ายเงินกองทุนตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๗ เงินกองทุนให้ใช้จ่ายเพื่อกิจการดังต่อไปนี้

(๑) ให้ผู้ได้รับหนังสือรับรองความสามารถกู้ยืมเงินกองทุนเพื่อลงทุนในการประกอบอาชีพ

(๒) ให้สถานประกอบกิจการที่มีการจ้างงานผู้ได้รับหนังสือรับรองความสามารถกู้ยืมเงินกองทุนเพื่อใช้ในการประกอบกิจการ

(๓) ช่วยเหลือหรืออุดหนุนองค์กรอาชีพหรือกิจการใด ๆ ที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบอาชีพ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

การให้กู้ยืมเงินกองทุนให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการประกาศกำหนด โดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง

มาตรา ๒๘ คณะกรรมการอาจจัดสรรเงินกองทุนไม่เกินร้อยละสิบของเงินกองทุนที่เพิ่มขึ้นในแต่ละปี เพื่อใช้จ่ายในการบริหารกองทุนดังต่อไปนี้

(๑) ค่าใช้จ่ายของกรรมการ อนุกรรมการ ที่ปรึกษาและผู้ประเมิน ตามที่กำหนดไว้ใน

มาตรา ๑๐

(๒) ค่าตอบแทนหรือค่าจ้างองค์กรอาชีพหรือหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน ในการดำเนินการตามมาตรา ๑๕ วรรคสอง

(๓) ค่าใช้จ่ายอื่นตามที่คณะกรรมการให้ความเห็นชอบ

หมวด ๕

การส่งเสริมการประกอบอาชีพ

มาตรา ๒๙ สถานประกอบกิจการที่มีการจ้างงานผู้ได้รับหนังสือรับรองความสามารถตามจำนวนที่คณะกรรมการประกาศกำหนดมีสิทธิดังนี้

(๑) สิทธิที่จะได้รับยกเว้นภาษีเงินได้เป็นกรณีพิเศษ สำหรับเงินได้ของสถานประกอบกิจการเป็นจำนวนร้อยละของค่าจ้างผู้ผ่านการรับรองความสามารถที่ได้จ่ายในช่วงอัตราค่าจ้างตามมาตรา ๑๕ ทั้งนี้ โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาตามประมวลรัษฎากร

(๒) ประโยชน์ที่จะได้รับคำปรึกษาแนะนำจากกรมพัฒนาฝีมือแรงงานเกี่ยวกับกระบวนการวิเคราะห์จำแนกตำแหน่งงาน หรือการบริหารค่าจ้างค่าตอบแทน

(๓) สิทธิและประโยชน์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๓๐ สถานประกอบกิจการที่จ้างงานผู้ได้รับหนังสือรับรองความสามารถตามจำนวนที่คณะกรรมการประกาศกำหนด มีสิทธิยื่นคำขอต่อนายทะเบียนเพื่อขอรับการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายที่แสดงให้เห็นว่าเป็นสถานประกอบกิจการที่มีการใช้ผู้ปฏิบัติงานที่ผ่านการรับรองความสามารถ

แบบหรือลักษณะของเครื่องหมายตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการยื่นคำขออนุญาต การรับ หรือมอบเครื่องหมายตามวรรคหนึ่ง และการต่ออายุการอนุญาต ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

สถานประกอบกิจการที่ได้รับการอนุญาตตามวรรคหนึ่ง อาจแสดงเครื่องหมายไว้บนบรรจุภัณฑ์ หรือในลักษณะของป้ายประกาศ เพื่อให้บุคคลทั่วไปได้เห็นว่าเป็นสถานประกอบกิจการที่มีการใช้ผู้ปฏิบัติงานที่ผ่านการรับรองความสามารถ

กรณีที่นายทะเบียนไม่อนุญาต ให้แจ้งผลการพิจารณาให้สถานประกอบกิจการผู้ยื่นคำขอทราบภายในสามสิบวันนับจากวันที่ได้รับคำขอ

มาตรา ๓๑ ผู้ได้รับหนังสือรับรองความสามารถอาจแสดงหนังสือรับรองความสามารถเพื่อใช้ประโยชน์ในการจ้างงาน หรือแสดงให้เห็นในสถานที่ประกอบกิจการ หรือแสดงในลักษณะของป้ายประกาศเพื่อให้บุคคลทั่วไปเห็นว่าเป็นผู้ที่ผ่านการประเมิน

มาตรา ๓๒ การประกอบอาชีพในสาขาอาชีพหรือตำแหน่งงานใดที่อาจเป็นอันตรายต่อสาธารณะหรือต้องใช้ผู้มีความรู้ความชำนาญเฉพาะซึ่งต้องดำเนินการ โดยผู้ได้รับหนังสือรับรองความสามารถในระดับใด ให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศกำหนดได้ตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการและความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี

ประกาศตามวรรคหนึ่งไม่กระทบถึงสิทธิและหน้าที่ของผู้ประกอบอาชีพตามกฎหมายอื่น

หมวด ๖

การกำกับดูแล

มาตรา ๓๓ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) แจ้งให้ผู้ยื่นคำขอ ศูนย์ประเมินความสามารถ ผู้ประเมินหรือผู้ที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำหรือให้ส่งเอกสารหรือหลักฐานมาเพื่อประกอบการพิจารณา

(๒) เข้าไปในศูนย์ประเมินความสามารถ หรือสถานประกอบกิจการในระหว่างเวลาทำการ เพื่อทำการตรวจสอบการประเมิน การจ้างงานผู้ผ่านการรับรองความสามารถ สอบถามข้อเท็จจริง หรือกระทำการอย่างอื่นเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงในอันที่จะปฏิบัติให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

การปฏิบัติหน้าที่ของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตาม (๒) ให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่แสดงบัตรประจำตัวทุกครั้ง

บัตรประจำตัวนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

ให้ศูนย์ประเมินความสามารถ และผู้ที่เกี่ยวข้องหรืออยู่ในสถานที่นั้นอำนวยความสะดวก

มาตรา ๓๔ ในกรณีที่นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ตรวจสอบพบว่าศูนย์ประเมินความสามารถหรือผู้ประเมินไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนดำเนินการดังนี้

(๑) ออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ปฏิบัติให้ถูกต้องหรือแก้ไขให้ถูกต้องภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่รับคำสั่ง

(๒) ถ้าศูนย์ประเมินหรือผู้ประเมินไม่ดำเนินการให้เป็นไปตาม (๑) ให้นายทะเบียนออกคำสั่งให้หยุดการดำเนินการบางส่วนหรือทั้งหมดเพื่อแก้ไขให้ถูกต้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รับคำสั่ง

(๓) กรณีที่นายทะเบียนพิจารณาแล้วเห็นว่าการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติเป็นกรณีที่เกิดความเสียหายต่อคุณภาพการประเมินหรือเป็นกรณีไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตาม (๒) ให้ออกคำสั่งเพิกถอนหนังสือรับรองการเป็นศูนย์ประเมินความสามารถหรือเพิกถอนการขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประเมิน

มาตรา ๓๕ ในกรณีที่พบว่าสถานประกอบกิจการที่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๓๐ มีการจ้างงานผู้ได้รับหนังสือรับรองความสามารถน้อยกว่าจำนวนที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ให้นายทะเบียนดำเนินการดังนี้

(๑) ออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ปฏิบัติให้ถูกต้องหรือแก้ไขให้ถูกต้องภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่รับคำสั่ง

(๒) สถานประกอบกิจการไม่ดำเนินการให้เป็นไปตาม (๑) ให้ออกคำสั่งเพิกถอนการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายและสั่งห้ามมิให้ดำเนินการตามมาตรา ๓๐ วรรคสี่ อีก

หมวด ๓

การอุทธรณ์

มาตรา ๓๖ ศูนย์ประเมินความสามารถที่ได้รับคำสั่งตามมาตรา ๓๔ มีสิทธิยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับทราบผลการพิจารณาหรือคำสั่งของนายทะเบียน

มาตรา ๓๗ สถานประกอบกิจการที่ไม่ได้รับการอนุญาตตามมาตรา ๓๐ หรือได้รับคำสั่งตามมาตรา ๓๕ มีสิทธิยื่นอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับทราบผลการพิจารณาหรือคำสั่งของนายทะเบียน

มาตรา ๓๘ คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการหรือรัฐมนตรีตามมาตรา ๓๖ หรือมาตรา ๓๗ ให้เป็นที่สุด

หมวด ๘

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๓๙ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา ๓๔ (๒) หรือ (๓) หรือมาตรา ๓๕(๒) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินวันละห้าพันบาท ตลอดระยะเวลาที่ยังฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม

มาตรา ๔๐ ผู้ที่ไม่ผ่านการประเมินตามมาตรา ๒๑ ประกอบอาชีพในสาขาอาชีพหรือตำแหน่งงานในระดับที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา ๓๒ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินวันละห้าร้อยบาท ตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม

มาตรา ๔๑ สถานประกอบกิจการใดจ้างงานผู้ที่ไม่ผ่านการประเมินตามมาตรา ๒๑ ทำงานในสถานประกอบกิจการในสาขาอาชีพหรือตำแหน่งงานในระดับที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา ๓๒ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินวันละห้าพันบาท ตลอดระยะเวลาที่ยังฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม

มาตรา ๔๒ บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนมีอำนาจเปรียบเทียบได้ ในกรณีที่มีการสอบสวน ถ้าพนักงานสอบสวนพบว่าบุคคลใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ และบุคคลนั้นยินยอมให้เปรียบเทียบ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้นายทะเบียนภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่บุคคลนั้นยินยอมให้เปรียบเทียบ

เมื่อผู้กระทำความผิดได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในเวลาที่กำหนด แต่ไม่เกินสามสิบวันแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ถ้าผู้กระทำความผิดไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบ หรือเมื่อยินยอมแล้วไม่ชำระเงินค่าปรับภายในกำหนดเวลาตามวรรคสาม ให้ดำเนินคดีต่อไป

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....
นายกรัฐมนตรี

อัตราค่าธรรมเนียม

๑. สมุดประจำตัว	เล่มละ	๑๐๐ บาท
๒. ค่าบันทึกประสบการณ์ รายการละ ๕๐ บาท แต่รวมกันไม่เกิน	ครั้งละ	๕๐๐ บาท
๓. สมุดประจำตัวแทนเล่มที่ชำรุดหรือสูญหาย	เล่มละ	๑๐๐ บาท
๔. ค่าคำขอขึ้นทะเบียนเป็นศูนย์ประเมินความสามารถ	ครั้งละ	๒,๐๐๐ บาท
๕. ค่าออกหนังสือรับรองการเป็นศูนย์ประเมินความสามารถ	ฉบับละ	๑๐,๐๐๐ บาท
๖. ค่าต่ออายุหนังสือรับรองการเป็นศูนย์ประเมินความสามารถ	ปีละ	๑๐,๐๐๐ บาท
๗. ค่าใบแทนหนังสือรับรองการเป็นศูนย์ประเมินความสามารถ	ฉบับละ	๕๐๐ บาท
๘. ค่ารับรองความสามารถ	ครั้งละ	๑,๐๐๐ บาท
๙. ค่าคำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประเมิน	ครั้งละ	๑,๐๐๐ บาท
๑๐. บัตรประจำตัวผู้ประเมิน	ฉบับละ	๑๐๐ บาท
๑๑. ใบแทนบัตรประจำตัวผู้ประเมิน	ฉบับละ	๕๐ บาท
๑๒. ค่าอนุญาตให้ใช้เครื่องหมาย	ครั้งละ	๑๐,๐๐๐ บาท
๑๓. ค่าต่ออายุการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมาย	ครั้งละ	๕,๐๐๐ บาท

ตารางเจตนารมณ์ของร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ.

ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ.	เหตุผลในการร่าง
<p>มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ เรียกว่า “พระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ.”</p>	
<p>มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบ วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เว้นแต่บทบัญญัติในหมวด ๑ ให้มีผลบังคับนับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศ ในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป</p>	<p>เพื่อกำหนดระยะเวลาให้กฎหมายมีผลบังคับ ซึ่งจำเป็นต้องกำหนดไว้เป็นสองช่วงเวลา คือ ในช่วงแรกในส่วนที่มีการบัญญัติไว้ในหมวดที่ ๑ ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการตั้งคณะกรรมการส่งเสริมการประกอบอาชีพ ให้มีผลบังคับใช้ทันที เพื่อให้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการฯ และให้คณะกรรมการฯ เริ่มเตรียมการดำเนินการในด้านต่างๆ โดยมีเวลาในช่วงที่สองที่ให้บังคับใช้หลังจากพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นเงื่อนไขเวลาในการเตรียมการด้านต่างๆ ให้เรียบร้อยก่อนมีการบังคับใช้กฎหมายทั้งฉบับ</p>
<p>มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้</p> <p>“สมุดประจำตัว” หมายความว่า เอกสารหรือสิ่งอื่นใดที่ใช้ในการบันทึกประสบการณ์เพื่อเป็นหลักฐานในการแสดงถึงประสบการณ์ของบุคคล</p> <p>“การประเมิน” หมายความว่า การพิจารณาและวัดค่าทักษะฝีมือ ความรู้ ความสามารถ ศักยภาพและประสบการณ์หรือความสำเร็จในการประกอบอาชีพในระดับต่างๆ ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด</p> <p>“ผู้ประเมิน” หมายความว่า ผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนให้ทำหน้าที่ในการประเมินผู้ขอรับรองความสามารถ</p> <p>“การรับรองความสามารถ” หมายความว่า การรับรองความสามารถในการประกอบอาชีพของบุคคลที่ผ่านการประเมินในแต่ละระดับตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด</p> <p>“หนังสือรับรองความสามารถ” หมายความว่า หนังสือที่ใช้แสดงถึงความสามารถของบุคคลที่ผ่านการประเมินในการประกอบอาชีพในระดับต่างๆ</p>	<p>เพื่อกำหนดนิยามศัพท์ที่มีการใช้หลายแห่งในพระราชบัญญัตินี้ อันจะทำให้ให้ร่างกฎหมายรวมกระชับได้ใจความ ไม่ฟุ่มเฟือยมากเกินไป</p>

ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ.	เหตุผลในการร่าง
<p>“องค์กรอาชีพ” หมายความว่า องค์กรอื่นใด ที่มีความเกี่ยวข้อง และมีความชำนาญในการประกอบอาชีพเฉพาะด้าน และให้หมายความรวมถึงหน่วยงาน หรือองค์กรที่ทำหน้าที่ในการควบคุมกำกับดูแลการประกอบอาชีพของบุคคลตามที่ได้มีการกำหนดไว้ในกฎหมายอื่น</p> <p>“กองทุน” หมายความว่า กองทุนส่งเสริมการประกอบอาชีพ</p> <p>“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการส่งเสริมการประกอบอาชีพ</p> <p>“นายทะเบียน” หมายความว่า อธิบดีกรมพัฒนาฝีมือแรงงานหรือผู้ซึ่งอธิบดีกรมพัฒนาฝีมือแรงงานมอบหมาย</p> <p>“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้</p>	
<p>มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่กับออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียม ไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดกิจการอื่นเพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>กฎกระทรวง ระเบียบ และประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้</p>	<p>เป็นการกำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน เป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่กับออกกฎกระทรวงตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติ และกำหนดให้กฎกระทรวง ระเบียบ และประกาศ เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วจึงให้ใช้บังคับได้</p>
<p style="text-align: center;">หมวด ๑</p> <p style="text-align: center;">คณะกรรมการส่งเสริมการประกอบอาชีพ</p> <p>มาตรา ๕ ให้มีคณะกรรมการส่งเสริมการประกอบอาชีพ ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงแรงงาน เป็นประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงการคลัง ผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการ ผู้แทนกระทรวงอุตสาหกรรม ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ ผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ผู้แทนกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ผู้แทนกระทรวงคมนาคม ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข ผู้แทนกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ผู้แทนสำนักงาน</p>	<p>ให้มีคณะกรรมการเพื่อเสนอความเห็นและกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบอาชีพ และกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการที่ให้ ได้มาซึ่งกรรมการที่เป็นผู้แทนองค์กรอาชีพ ผู้แทนฝ่ายนายจ้าง ผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง และผู้ทรงคุณวุฒิ โดยให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด</p>

ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ.	เหตุผลในการร่าง
<p>คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ผู้แทนสำนักงบประมาณ ผู้แทนสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ผู้แทนสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการและกรรมการอื่นจำนวนแปดคน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิสองคน จากผู้แทนองค์กรอาชีพสี่คน จากผู้แทนฝ่ายนายจ้างหนึ่งคน และจากผู้แทนฝ่ายลูกจ้างอีกหนึ่งคน และให้อธิบดีกรมพัฒนาฝีมือแรงงานเป็นกรรมการและเลขานุการ</p> <p>คณะกรรมการจะแต่งตั้งข้าราชการในกรมพัฒนาฝีมือแรงงานเป็นผู้ช่วยเลขานุการก็ได้</p> <p>หลักเกณฑ์และวิธีการที่ให้ ได้มาซึ่งกรรมการที่เป็นผู้แทนองค์กรอาชีพ ผู้แทนฝ่ายนายจ้าง ผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง และผู้ทรงคุณวุฒิ ให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด</p>	
<p>มาตรา ๖ ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการส่งเสริม สนับสนุน และกำกับดูแลการประกอบอาชีพ</p> <p>(๒) เสนอแนะและให้คำปรึกษาแก่รัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวง ระเบียบ หรือประกาศตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>(๓) ส่งเสริมสนับสนุนให้องค์กรอาชีพ เข้ามามีส่วนร่วมในการจำแนกและกำหนดระดับความสามารถในการประกอบอาชีพ หรือดำเนินการเพื่อรับรองความสามารถ</p> <p>(๔) ประเมินช่วงอัตราค่าจ้างที่เหมาะสมกับความสามารถและส่งเสริมการบริหารค่าจ้าง ค่าตอบแทนตามความสามารถในการประกอบอาชีพ</p> <p>(๕) ส่งเสริมสนับสนุน กำกับดูแล และพัฒนาความสามารถในอันที่จะก่อให้เกิดทักษะความชำนาญและคุณภาพในการประกอบอาชีพ</p> <p>(๖) ส่งเสริมให้มีการประกอบอาชีพโดยบุคคลที่ได้รับการรับรองความสามารถ</p> <p>(๗) ส่งเสริมสนับสนุนให้หน่วยงานหรือองค์กรที่ทำหน้าที่ในการควบคุมดูแลการประกอบอาชีพดำเนินการตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้</p>	<p>เพื่อกำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการส่งเสริมการประกอบอาชีพ</p>

ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ.	เหตุผลในการร่าง
<p>(๘) แต่งตั้งคณะกรรมการ ที่ปรึกษา หรือองค์การอาชีพ เพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>(๙) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือ กฎหมายอื่นบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ หรือ ตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย</p>	
<p>มาตรา ๗ กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราว ละสองปี</p>	<p>เพื่อกำหนดวาระการดำรงตำแหน่งของ คณะกรรมการส่งเสริมการประกอบอาชีพ</p>
<p>มาตรา ๘ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการซึ่งรัฐมนตรี แต่งตั้งอาจพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระเมื่อ</p> <p>(๑) ตาย</p> <p>(๒) ลาออก</p> <p>(๓) รัฐมนตรีให้ออกเพราะบกพร่อง ไม่สุจริตต่อหน้าที่ หรือมีความประพฤติเสื่อมเสีย</p> <p>(๔) เป็นคนไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ</p> <p>(๕) เป็นบุคคลล้มละลาย</p> <p>(๖) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้น แต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุ โทษ</p> <p>เมื่อกรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งก่อน ครบวาระ รัฐมนตรีอาจแต่งตั้งผู้อื่นเป็นกรรมการแทนได้ และให้ผู้ซึ่ง ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่ เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งตนแทน</p>	<p>เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์การพ้นจากตำแหน่งก่อน ครบวาระของคณะกรรมการส่งเสริมการ ประกอบอาชีพ และกำหนดหลักเกณฑ์ในกรณีที กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง ก่อนครบวาระ โดยให้รัฐมนตรีอาจแต่งตั้งผู้อื่น เป็นกรรมการแทนได้ และให้ผู้ได้รับการแต่งตั้ง แทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของ กรรมการซึ่งตนแทน</p>
<p>มาตรา ๙ การประชุมคณะกรรมการ ต้องมีกรรมการเข้าร่วมประชุม ไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ ประชุม</p> <p>ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุม หรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการซึ่งมาประชุม เลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ ประชุม</p>	<p>เพื่อกำหนดจำนวนผู้เข้าประชุมที่จะเป็นองค์ ประชุมและหลักเกณฑ์ทั่วไปในการประชุม คณะกรรมการส่งเสริมการประกอบอาชีพ</p>

ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ.	เหตุผลในการร่าง
<p>การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งมีเสียงหนึ่งในการลงคะแนนถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด</p>	
<p>มาตรา ๑๐ กรรมการ อนุกรรมการ ที่ปรึกษาและผู้ประเมินที่ปฏิบัติหน้าที่ในศูนย์ประเมินความสามารถตามมาตรา ๑๖ ให้ได้รับเบี้ยประชุม ค่าพาหนะ ค่าเบี้ยเลี้ยง ค่าเช่าที่พักและ ค่าใช้จ่ายอย่างอื่นในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนดโดยความเห็นชอบของกระทรวง การคลัง</p>	<p>เพื่อให้กรรมการ อนุกรรมการ ที่ปรึกษาและผู้ประเมินได้รับเบี้ยประชุม ค่าพาหนะ ค่าเบี้ยเลี้ยง ค่าที่พักและค่าใช้จ่ายอย่างอื่น ในการปฏิบัติหน้าที่ โดยให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนดโดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง</p>
<p>มาตรา ๑๑ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน ทำหน้าที่เป็นหน่วยงานธุรการของคณะกรรมการ และมีหน้าที่ติดตามให้บุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องปฏิบัติตามให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ แล้วรายงานให้คณะกรรมการทราบ</p>	<p>เพื่อกำหนดหน่วยงานธุรการของคณะกรรมการส่งเสริมการประกอบอาชีพ และให้มีหน้าที่ติดตามให้บุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องปฏิบัติตามให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้</p>
<p style="text-align: center;">หมวด ๒ การบันทึกประสบการณ์</p> <p>มาตรา ๑๒ ผู้ใดประสงค์จะยื่นขอบันทึกประสบการณ์ให้ยื่นคำขออนุญาตทะเบียนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด</p>	<p>เพื่อพัฒนาระบบการบันทึกประสบการณ์ของกำลังแรงงานในภาคเอกชน โดยให้คณะกรรมการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการยื่นขอบันทึกประสบการณ์</p>
<p>มาตรา ๑๓ ให้นายทะเบียนจัดทำสมุดประจำตัวของบุคคล เพื่อบันทึกประสบการณ์ให้แก่ผู้ยื่นคำขอตามมาตรา ๑๒ และจัดทำทะเบียนประวัติของผู้ยื่นคำขอ เก็บรักษาเอกสารและหลักฐานต่างๆ ไว้เพื่อการตรวจสอบ</p> <p style="text-align: center;">ทะเบียนประวัติ สมุดประจำตัว และวิธีการบันทึกประสบการณ์ ให้เป็นไปตามแบบและวิธีการที่คณะกรรมการประกาศกำหนด</p>	<p>เพื่อกำหนดให้มีสมุดประจำตัวของบุคคลสำหรับบันทึกประสบการณ์ต่าง ๆ ของบุคคล อันจะทำให้บุคคลมีเอกสารหลักฐานที่จะนำไปใช้ในการสร้างโอกาสในการมีงานทำได้สะดวกมากยิ่งขึ้น และให้คณะกรรมการทำการกำหนดวิธีการบันทึกประสบการณ์ แบบทะเบียนประวัติและสมุดประจำตัว</p>

ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ.	เหตุผลในการร่าง
<p>มาตรา ๑๔ ผู้มีสมุดประจำตัวอาจแสดงสมุดประจำตัวเพื่อใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพหรือการจ้างงาน และนำไปใช้ในการรับรองความสามารถตามที่กำหนดไว้ในหมวด ๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้</p>	<p>เพื่อส่งเสริมให้มีการใช้สมุดประจำตัวเพื่อประโยชน์ในการประกอบอาชีพหรือการจ้างงาน และใช้ข้อมูลในสมุดประจำตัวเป็นเอกสารส่วนหนึ่งในกระบวนการรับรองความสามารถ</p>
<p style="text-align: center;">หมวด ๓</p> <p style="text-align: center;">การรับรองความสามารถในการประกอบอาชีพ</p> <p>มาตรา ๑๕ ให้คณะกรรมการจำแนกและกำหนดระดับความสามารถของผู้ประกอบอาชีพและประเมินช่วงอัตราค่าจ้างที่เหมาะสมกับระดับความสามารถเพื่อประโยชน์ในการใช้เป็นแนวทางเบื้องต้นในการบริหารค่าจ้างค่าตอบแทนตามความสามารถ</p> <p>คณะกรรมการอาจแต่งตั้งหรือจ้างองค์กรอาชีพหรือหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชนทำการศึกษารายละเอียดตามวรรคหนึ่งได้</p> <p>หลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และอัตราค่าตอบแทนหรือค่าจ้างขององค์กรอาชีพหรือหน่วยงานตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด</p>	<p>เพื่อให้คณะกรรมการจำแนกและกำหนดระดับความสามารถของผู้ประกอบอาชีพและประเมินช่วงอัตราค่าจ้างที่เหมาะสมกับระดับความสามารถ และให้คณะกรรมการอาจแต่งตั้งหรือจ้างองค์กรอาชีพ หน่วยงานภาครัฐหรือเอกชนดำเนินการศึกษารายละเอียดดังกล่าว รวมทั้ง ให้คณะกรรมการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และอัตราค่าตอบแทนหรือค่าจ้างขององค์กรอาชีพหรือหน่วยงานดังกล่าว</p>
<p>มาตรา ๑๖ ให้มีศูนย์ประเมินความสามารถในกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน และให้ทำหน้าที่ ดังนี้</p> <p>(๑) ส่งเสริม สนับสนุน และจัดให้มีการประเมิน การรับรองความสามารถ และการออกหนังสือรับรองความสามารถ</p> <p>(๒) รวบรวมข้อมูล ศึกษา วิเคราะห์ วิจัย เกี่ยวกับรายละเอียดของอาชีพหรือตำแหน่งงานที่มีอยู่ในสถานประกอบกิจการ</p> <p>(๓) ประสานงานกับส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ในการพัฒนากำลังแรงงานในสาขาอาชีพต่าง ๆ หรือมีหน้าที่ในการกำกับดูแลหรือควบคุมการประกอบอาชีพ เพื่อขอรับการสนับสนุนการดำเนินงานตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>(๔) ดำเนินการอื่นตามที่นายทะเบียนมอบหมาย</p>	<p>เพื่อกำหนดให้หน่วยงานของกรมพัฒนาฝีมือแรงงานเป็นศูนย์ประเมินความสามารถ</p>

ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ.	เหตุผลในการร่าง
<p>มาตรา ๑๗ องค์การอาชีพ หรือหน่วยงานของรัฐ ตามประเภทที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ที่ประสงค์จะเป็นศูนย์ประเมินความสามารถให้ยื่นคำขอขึ้นทะเบียนต่อนายทะเบียน</p> <p>ให้นายทะเบียนออกหนังสือรับรองการเป็นศูนย์ประเมินความสามารถแก่ผู้ยื่นคำขอขึ้นทะเบียนตามวรรคหนึ่ง ทั้งนี้ การขึ้นทะเบียน และการออกหนังสือรับรองให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามที่กำหนดในกฎกระทรวง</p>	<p>เพื่อกำหนดให้องค์กรอาชีพหรือหน่วยงานของรัฐบางประเภท สามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการประเมินความสามารถ โดยขอขึ้นทะเบียนเป็นศูนย์ประเมินความสามารถ และให้มีการออกกฎกระทรวงเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการเกี่ยวกับรายละเอียดการขึ้นทะเบียน และแบบหนังสือรับรองการเป็นศูนย์ประเมินความสามารถ</p>
<p>มาตรา ๑๘ ศูนย์ประเมินความสามารถตามมาตรา ๑๗ ต้องชำระค่าธรรมเนียมและแสดงหนังสือรับรองการเป็นศูนย์ประเมินความสามารถไว้ในสถานที่ทำการ โดยเปิดเผยและพบเห็นได้ง่าย</p>	<p>เพื่อให้มีการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจากศูนย์ประเมินความสามารถที่ขอขึ้นทะเบียน และกำหนด ให้ศูนย์ประเมินความสามารถที่ได้ขึ้นทะเบียนแล้วแสดงหนังสือรับรองให้แก่ผู้เกี่ยวข้องได้พบเห็นอย่างเปิดเผย</p>
<p>มาตรา ๑๙ ให้ศูนย์ประเมินความสามารถที่เป็นหน่วยงานของรัฐ เรียกเก็บค่าธรรมเนียมได้ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>ให้ศูนย์ประเมินความสามารถที่เป็นองค์การอาชีพ เรียกเก็บค่าบริการจากผู้ประเมินความสามารถได้ไม่เกินอัตราที่รัฐมนตรีกำหนด</p>	<p>เพื่อให้ศูนย์ประเมินความสามารถมีสิทธิเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจากผู้ให้บริการเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานต่าง ๆ ของศูนย์ประเมินความสามารถ ตลอดจน ควบคุมไม่ให้ศูนย์ประเมินที่เป็นองค์การอาชีพ เรียกเก็บค่าบริการเกินอัตราที่กำหนด</p>
<p>มาตรา ๒๐ ศูนย์ประเมินความสามารถ มีหน้าที่ดำเนินการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้และรายงานผลการดำเนินงานให้นายทะเบียนทราบตามหลักเกณฑ์และแบบที่คณะกรรมการประกาศกำหนด</p>	<p>เพื่อให้คณะกรรมการกำหนดหลักเกณฑ์และแบบให้ศูนย์ประเมินความสามารถรายงานผลการดำเนินงานให้นายทะเบียนทราบ อันจะทำให้สามารถทราบถึงปริมาณการใช้บริการของผู้เกี่ยวข้องและการดำเนินงานต่าง ๆ ของศูนย์ประเมินความสามารถ</p>
<p>มาตรา ๒๑ ผู้มีสมุดประจำตัวอาจยื่นคำขอรับรองความสามารถต่อศูนย์ประเมินความสามารถ</p> <p>การยื่นคำขอ อายุหนังสือรับรองความสามารถ และการต่ออายุหนังสือรับรองความสามารถให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด</p>	<p>เพื่อให้คณะกรรมการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการยื่นคำขอรับรองความสามารถ และเงื่อนไขของอายุหนังสือรับรองความสามารถ และการต่ออายุหนังสือรับรองความสามารถ</p>

ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ.	เหตุผลในการร่าง
<p>มาตรา ๒๒ ให้ศูนย์ประเมินความสามารถ เก็บเอกสารหลักฐานของผู้ยื่นคำขอและผลการพิจารณาของผู้ประเมินไว้เพื่อการตรวจสอบของพนักงานเจ้าหน้าที่ โดยเก็บรักษาไว้ไม่น้อยกว่าสองปี</p>	<p>เพื่อพัฒนาระบบการตรวจสอบศูนย์ประเมินความสามารถในการดำเนินการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง</p>
<p>มาตรา ๒๓ การประเมินให้ดำเนินการโดยผู้ประเมินไม่น้อยกว่าสามคน</p> <p>หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการประเมิน คุณสมบัติของผู้ประเมินให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด</p>	<p>เพื่อให้กำหนดให้การประเมินความสามารถ จะต้องดำเนินการโดยผู้ประเมิน และให้ดำเนินการในลักษณะขององค์คณะผู้ประเมิน และให้คณะกรรมการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และ เงื่อนไขในการประเมิน รวมถึงคุณสมบัติของผู้ประเมิน</p>
<p>มาตรา ๒๔ ผู้มีคุณสมบัติตามมาตรา ๒๓ ที่ประสงค์จะเป็นผู้ประเมิน ให้ยื่นคำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประเมินต่อนายทะเบียนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด</p> <p>ให้นายทะเบียนออกบัตรประจำตัวผู้ประเมิน ให้แก่ผู้ขึ้นทะเบียนตามวรรคหนึ่งตามแบบที่คณะกรรมการประกาศกำหนด</p>	<p>เพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลสามารถเข้ามาทำหน้าที่เป็นผู้ประเมิน โดยให้คณะกรรมการกำหนด หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการยื่นคำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประเมิน และกำหนดแบบบัตรประจำตัวผู้ประเมิน เพื่อใช้ในการตรวจสอบของพนักงานเจ้าหน้าที่</p>
<p>หมวด ๔</p> <p>กองทุนส่งเสริมการประกอบอาชีพ</p> <p>มาตรา ๒๕ ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุนหนึ่ง เรียกว่า “กองทุนส่งเสริมการประกอบอาชีพ” ในกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กระทรวงแรงงาน มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นทุนหมุนเวียนสำหรับใช้จ่ายเกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบอาชีพ และปฏิบัติการอื่นตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้</p>	<p>เพื่อให้มีกองทุนส่งเสริมการประกอบอาชีพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นทุนหมุนเวียนสำหรับใช้จ่ายเกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบอาชีพ</p>
<p>มาตรา ๒๖ กองทุนประกอบด้วย</p> <p>(๑) เงินอุดหนุนที่รัฐบาลจัดสรรให้ เมื่อเริ่มแรกของการจัดตั้งกองทุน และสนับสนุน เป็นครั้งคราวตามความจำเป็น</p> <p>(๒) เงินรายได้จากค่าธรรมเนียมที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้</p> <p>(๓) เงินค่าปรับที่ได้รับจากการลงโทษผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้</p>	<p>เพื่อกำหนดที่มาของเงินทุน ตลอดจนวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการรับเงิน การจ่ายเงิน การเก็บรักษาเงินและการบริหารกองทุน รวมทั้ง กำหนดให้กรมพัฒนาฝีมือแรงงานจัดสรรงบประมาณและทรัพยากร การบริหารงานต่างๆ เพื่อใช้ในการดำเนินงานตามพระราชบัญญัตินี้ ในระยะ</p>

ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ.	เหตุผลในการร่าง
<p>(๔) เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้บริจาคให้กองทุน ทั้งจากในประเทศและต่างประเทศ</p> <p>(๕) ดอกผลหรือผลประโยชน์ที่เกิดจากกองทุน</p> <p>(๖) เงินหรือทรัพย์สินที่ตกเป็นของกองทุนนอกจาก (๑) ถึง (๔) ที่กองทุนได้รับไม่ว่ากรณีใด</p> <p>ในระยะเริ่มแรกของกองทุนให้กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน จัดสรรงบประมาณและทรัพยากรการบริหารงานต่างๆ เพื่อใช้ในการดำเนินงานตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>ในกรณีที่กองทุนมีเงินบัญชีมากกว่าห้าร้อยล้านบาทให้ใช้จ่ายเงินจากกองทุนดำเนินงานตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้</p> <p>เงินของกองทุนไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลังและกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ</p> <p>การรับเงิน การจ่ายเงิน การเก็บรักษาเงิน และการบริหารกองทุน ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดโดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง</p> <p>ให้กรมพัฒนาฝีมือแรงงานเก็บรักษาเงินกองทุน และดำเนินการเบิกจ่ายเงินกองทุนตามพระราชบัญญัตินี้</p>	<p>เริ่มแรกของกองทุน จนกว่ากองทุนมีบัญชีมากกว่าห้าร้อยล้านบาทจึงให้ใช้จ่ายเงินจากกองทุนดำเนินการตามพระราชบัญญัติแต่เพียงอย่างเดียว</p>
<p>มาตรา ๒๗ เงินกองทุนให้ใช้จ่ายเพื่อกิจการดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) ให้ผู้ได้รับหนังสือรับรองความสามารถกั๊ยืมเงินกองทุนเพื่อลงทุนในการประกอบอาชีพ</p> <p>(๒) ให้สถานประกอบกิจการที่มีการจ้างงานผู้ได้รับหนังสือรับรองความสามารถ กั๊ยืมเงินกองทุนเพื่อใช้ในการประกอบกิจการ</p> <p>(๓) ช่วยเหลือหรืออุดหนุนองค์กรอาชีพหรือกิจการใด ๆ ที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบอาชีพ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด</p> <p>การให้กั๊ยืมเงินกองทุนให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการประกาศกำหนด โดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง</p>	<p>เพื่อกำหนดกรอบการใช้จ่ายเงินกองทุน และให้คณะกรรมการกำหนดระเบียบเกี่ยวกับการให้กั๊ยืมเงินกองทุน และการจัดสรรเงินกองทุนเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการบริหารกองทุน และเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานตามพระราชบัญญัตินี้</p>

ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ.	เหตุผลในการร่าง
<p>มาตรา ๒๘ คณะกรรมการอาจจัดสรรเงินกองทุนไม่เกินร้อยละสิบของเงินกองทุนที่เพิ่มขึ้นในแต่ละปี เพื่อใช้จ่ายในการบริหารกองทุนดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) ค่าใช้จ่ายของกรรมการ อนุกรรมการ ที่ปรึกษาและผู้ประเมิน ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๐</p> <p>(๒) ค่าตอบแทนหรือค่าจ้างองค์กรอาชีพหรือหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน ในการดำเนินการตามมาตรา ๑๕ วรรคสอง</p> <p>(๓) ค่าใช้จ่ายอื่นตามที่คณะกรรมการให้ความเห็นชอบ</p>	<p>กำหนดการจัดสรรเงินกองทุนไม่เกินร้อยละสิบของเงินกองทุนที่เพิ่มขึ้นในแต่ละปี เพื่อใช้จ่ายในการบริหารกองทุน</p>
<p style="text-align: center;">หมวด ๕</p> <p style="text-align: center;">การส่งเสริมการประกอบอาชีพ</p> <p>มาตรา ๒๙ สถานประกอบกิจการที่มีการจ้างงานผู้ได้รับหนังสือรับรองความสามารถตามจำนวนที่คณะกรรมการประกาศกำหนดมีสิทธิดังนี้</p> <p>(๑) สิทธิที่จะได้รับยกเว้นภาษีเงินได้เป็นกรณีพิเศษ สำหรับเงินได้ของสถานประกอบกิจการเป็นจำนวนร้อยละของค่าจ้างผู้ผ่านการรับรองความสามารถที่ได้จ่ายในช่วงอัตราค่าจ้างตามมาตรา ๑๕ ทั้งนี้ โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาตามประมวลรัษฎากร</p> <p>(๒) ประโยชน์ที่จะได้รับคำปรึกษาแนะนำจากกรมพัฒนาฝีมือแรงงานเกี่ยวกับกระบวนการวิเคราะห์ตำแหน่งงาน หรือการบริหารค่าจ้างค่าตอบแทน</p> <p>(๓) สิทธิและประโยชน์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง</p>	<p>เพื่อส่งเสริมให้สถานประกอบกิจการมีการจ้างงานผู้ผ่านการรับรองความสามารถ โดยให้สิทธิและประโยชน์แก่สถานประกอบกิจการในด้านต่าง ๆ อันจะทำให้สถานประกอบกิจการเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดความต้องการกำลังแรงงานอย่างจริงจังและเป็นรูปธรรม รวมทั้งเพื่อให้เกิดการพัฒนากระบวนการจ่ายค่าจ้างตามระดับความสามารถในภาคเอกชน</p>
<p>มาตรา ๓๐ สถานประกอบกิจการที่จ้างงานผู้ได้รับหนังสือรับรองความสามารถ ตามจำนวนที่คณะกรรมการประกาศกำหนด มีสิทธิยื่นคำขอต่อนายทะเบียนเพื่อขอรับการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายที่แสดงให้เห็นว่าเป็นสถานประกอบกิจการที่มีการใช้ผู้ปฏิบัติงานที่ผ่านการรับรองความสามารถ</p>	<p>เพื่อส่งเสริมให้สถานประกอบกิจการมีการจ้างงานผู้ผ่านการรับรองความสามารถ อันจะเป็นการพัฒนามาตรฐานด้านบุคลากรในภาคเอกชน โดยให้สิทธิในการแสดงเครื่องหมายให้เห็นว่าเป็นสถานประกอบกิจการที่มีการจ้างผู้ปฏิบัติงานที่ผ่านการรับรองความสามารถ เพื่อประโยชน์ในการแข่งขันทางธุรกิจ</p>

ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ.	เหตุผลในการร่าง
<p>แบบหรือลักษณะของเครื่องหมายตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด</p> <p>หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการยื่นคำขออนุญาตนการรับ หรือมอบเครื่องหมายตามวรรคหนึ่ง และการต่ออายุการอนุญาติ ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการประกาศกำหนด</p> <p>สถานประกอบกิจการที่ได้รับการอนุญาตนตามวรรคหนึ่ง อาจแสดงเครื่องหมายไว้บนบรรจุภัณฑ์ หรือในลักษณะของป้ายประกาศ เพื่อให้บุคคลทั่วไปได้เห็นว่า เป็นสถานประกอบกิจการ ที่มีการใช้ผู้ปฏิบัติงานที่ผ่านการรับรองความสามารถ</p> <p>กรณีที่นายทะเบียนไม่อนุญาติ ให้แจ้งผลการพิจารณาให้สถานประกอบกิจการผู้ยื่นคำขอทราบภายในสามสิบวันนับจากวันที่ได้รับคำขอ</p>	
<p>มาตรา ๓๑ ผู้ได้รับหนังสือรับรองความสามารถอาจแสดงหนังสือรับรองความสามารถเพื่อใช้ประโยชน์ในการจ้างงาน หรือแสดงให้เห็นในสถานที่ประกอบกิจการ หรือแสดงในลักษณะของป้ายประกาศเพื่อให้บุคคลทั่วไปเห็นว่า เป็นผู้ที่ผ่านการประเมิน</p>	<p>เพื่อให้ผู้ได้รับหนังสือรับรองความสามารถแสดงหนังสือรับรองความสามารถ เพื่อใช้ประโยชน์ในการจ้างงาน หรือในการประกอบอาชีพอิสระ</p>
<p>มาตรา ๓๒ การประกอบอาชีพในสาขาอาชีพหรือตำแหน่งงานใดที่อาจเป็นอันตรายต่อสาธารณะหรือต้องใช้ผู้มีความรู้ความชำนาญเฉพาะซึ่งต้องดำเนินการ โดยผู้ได้รับหนังสือรับรองความสามารถในระดับใด ให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศกำหนดได้ตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการ และความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี</p> <p>ประกาศตามวรรคหนึ่งไม่กระทบถึงสิทธิและหน้าที่ของผู้ประกอบอาชีพตามกฎหมายอื่น</p>	<p>เพื่อกำกับดูแลการประกอบอาชีพในบางสาขาอาชีพให้ดำเนินการได้โดยผู้ผ่านการ รับรองความสามารถ โดยให้รัฐมนตรีประกาศกำหนดสาขาอาชีพหรือตำแหน่งงาน ที่อาจเป็นอันตรายต่อสาธารณะหรือต้องใช้ผู้มีความรู้ความชำนาญเฉพาะซึ่งต้องดำเนินการ โดยผู้ผ่านการรับรองความสามารถได้ตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการ และความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี ทั้งนี้ โดยไม่กระทบถึงสิทธิและหน้าที่ของผู้ประกอบอาชีพที่การกำหนดไว้ในกฎหมายอื่น</p>

ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ.	เหตุผลในการร่าง
<p style="text-align: center;">หมวด ๖ การกำกับดูแล</p> <p>มาตรา ๓๓ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) แจ้งให้ผู้ยื่นคำขอ ศูนย์ประเมินความสามารถ ผู้ประเมินหรือผู้ที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำหรือให้ส่งเอกสารหรือหลักฐานมาเพื่อประกอบการพิจารณา</p> <p>(๒) เข้าไปในศูนย์ประเมินความสามารถ หรือสถานประกอบกิจการในระหว่างเวลาทำการ เพื่อทำการตรวจสอบการประเมิน การจ้างงานผู้ผ่านการรับรองความสามารถ สอบถามข้อเท็จจริง หรือกระทำการ อื่นๆ เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงในอันที่จะปฏิบัติให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>การปฏิบัติหน้าที่ของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตาม (๒) ให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่แสดงบัตรประจำตัวทุกครั้ง</p> <p>บัตรประจำตัวนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด</p> <p>ให้ศูนย์ประเมินความสามารถ และผู้ที่เกี่ยวข้องหรืออยู่ในสถานที่นั้นอำนวยความสะดวกตามสมควร</p>	<p>เพื่อกำหนดอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ และการแสดงบัตรประจำตัวขณะปฏิบัติหน้าที่ โดยให้รัฐมนตรีกำหนดแบบบัตรประจำตัว และกำหนดให้ศูนย์ประเมินความสามารถและผู้เกี่ยวข้องหรืออยู่ในสถานที่นั้นอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ตามสมควร</p>
<p>มาตรา ๓๔ ในกรณีที่นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบพบว่าศูนย์ประเมินความสามารถหรือผู้ประเมินไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนดำเนินการ ดังนี้</p> <p>(๑) ออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ปฏิบัติให้ถูกต้องหรือแก้ไขให้ถูกต้องภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่รับคำสั่ง</p> <p>(๒) ถ้าศูนย์ประเมินหรือผู้ประเมินไม่ดำเนินการให้เป็นไปตาม (๑) ให้นายทะเบียน ออกคำสั่ง ให้หยุดการดำเนินการบางส่วนหรือทั้งหมดเพื่อแก้ไขให้ถูกต้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง</p>	<p>เพื่อกำหนดขั้นตอน วิธีการดำเนินการของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ในกรณีที่ศูนย์ประเมินความสามารถไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้</p>

ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ.	เหตุผลในการร่าง
<p>(๓) กรณีที่นายทะเบียนพิจารณาแล้วเห็นว่าการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติเป็นกรณีที่เกิดความเสียหายต่อคุณภาพการประเมินหรือเป็นกรณีไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตาม (๒) ให้ออกคำสั่งเพิกถอนหนังสือรับรองการเป็นศูนย์ประเมินความสามารถหรือเพิกถอนการขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประเมิน</p>	
<p>มาตรา ๓๕ ในกรณีที่พบว่าสถานประกอบกิจการที่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๓๐ มีการจ้างงานผู้ได้รับหนังสือรับรองความสามารถน้อยกว่าจำนวนที่คณะกรรมการประกาศกำหนดให้นายทะเบียนดำเนินการดังนี้</p> <p>(๑) ออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ปฏิบัติให้ถูกต้องหรือแก้ไขให้ถูกต้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง</p> <p>(๒) สถานประกอบกิจการไม่ดำเนินการให้เป็นไปตาม (๑) ให้ออกคำสั่งเพิกถอน การอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายและสั่งห้ามมิให้ดำเนินการตามมาตรา ๓๐ วรรคสี่ อีก</p>	<p>เพื่อกำหนดขั้นตอน วิธีการดำเนินการของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ กรณีตรวจสอบพบว่าสถานประกอบกิจการที่ได้รับสิทธิให้ใช้เครื่องหมายมีการจ้างงานผู้ได้รับหนังสือรับรองความสามารถน้อยกว่าจำนวนที่คณะกรรมการกำหนด</p>
<p style="text-align: center;">หมวด ๗ การอุทธรณ์</p> <p>มาตรา ๓๖ ศูนย์ประเมินความสามารถที่ได้รับคำสั่งตามมาตรา ๓๔ มีสิทธิยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับทราบผลการพิจารณาหรือคำสั่งของนายทะเบียน</p>	<p>เพื่อกำหนดให้มีขั้นตอนการอุทธรณ์ในกรณีที่ศูนย์ประเมินความสามารถที่ได้รับคำสั่งตามมาตรา ๓๔</p>
<p>มาตรา ๓๗ สถานประกอบกิจการที่ไม่ได้รับการอนุญาตตามมาตรา ๓๐ หรือได้รับคำสั่งตามมาตรา ๓๕ มีสิทธิยื่นอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับทราบผลการพิจารณาหรือคำสั่งของนายทะเบียน</p>	<p>เพื่อกำหนดให้มีขั้นตอนการอุทธรณ์ในกรณีที่สถานประกอบกิจการไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๓๐ หรือได้รับคำสั่งตามมาตรา ๓๕</p>
<p>มาตรา ๓๘ คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการหรือรัฐมนตรีตามมาตรา ๓๖ หรือมาตรา ๓๗ ให้เป็นที่สุด</p>	<p>เพื่อกำหนดให้คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการหรือรัฐมนตรีถือเป็นที่สุด</p>
<p style="text-align: center;">หมวด ๘ บทกำหนดโทษ</p>	

ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ.	เหตุผลในการร่าง
<p>มาตรา ๓๘ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งนายทะเบียนตามมาตรา ๓๔ (๒) หรือ (๓) หรือตามมาตรา ๓๕(๒) ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน วันละห้าพันบาท ตลอดระยะเวลาที่ยังฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม</p>	<p>กำหนดบทลงโทษผู้ที่ไม่ปฏิบัติตาม มาตรา ๓๔ (๒) หรือ (๓) หรือตามมาตรา ๓๕(๒)</p>
<p>มาตรา ๔๐ ผู้ที่ไม่ผ่านการประเมินตามมาตรา ๒๑ ประกอบอาชีพใน สาขาอาชีพ หรือตำแหน่งงานในระดับที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตาม มาตรา ๓๒ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินวันละ ห้าร้อยบาท ตลอด ระยะเวลาที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม</p>	<p>เพื่อให้มีบทลงโทษผู้ที่ไม่ผ่านการประเมินตาม มาตรา ๒๑ ซึ่งประกอบอาชีพในสาขาอาชีพ หรือตำแหน่งงานที่รัฐมนตรีกำหนด ตามมาตรา ๓๒</p>
<p>มาตรา ๔๑ สถานประกอบกิจการใดจ้างงานผู้ที่ไม่ผ่านการประเมินตาม มาตรา ๒๑ ทำงานในสถานประกอบกิจการในสาขาอาชีพหรือตำแหน่ง งานในระดับที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา ๓๒ ต้องระวางโทษ ปรับไม่เกินวันละห้าพันบาท ตลอดระยะเวลาที่ยังฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติ ตาม</p>	<p>เพื่อให้มีบทลงโทษสถานประกอบกิจการที่จ้าง งานผู้ที่ไม่ผ่านการประเมินตาม มาตรา ๒๑ ทำงานในสาขาอาชีพหรือตำแหน่งงานที่ รัฐมนตรีกำหนดตาม มาตรา ๓๒</p>
<p>มาตรา ๔๒ บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนมี อำนาจเปรียบเทียบได้</p> <p>ในกรณีที่มีการสอบสวน ถ้าพนักงานสอบสวนพบว่าบุคคล ใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ และบุคคลนั้นยินยอมให้ เปรียบเทียบ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้นายทะเบียนภายในเจ็ด วันนับแต่วันที่บุคคลนั้นยินยอมให้เปรียบเทียบ</p> <p>เมื่อผู้กระทำผิดได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่ เปรียบเทียบภายในเวลาที่กำหนด แต่ไม่เกินสามสิบวันแล้ว ให้ถือว่า คดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา</p> <p>ถ้าผู้กระทำผิดไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบ หรือเมื่อ ยินยอมแล้วไม่ชำระเงินค่าปรับภายในกำหนดเวลาตามวรรคสาม ให้ ดำเนินคดีต่อไป</p>	<p>เพื่อกำหนดให้นายทะเบียนมีอำนาจเปรียบเทียบ ปรับผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ และ กำหนดขั้นตอน วิธีการในการเปรียบเทียบและ ดำเนินคดี</p>